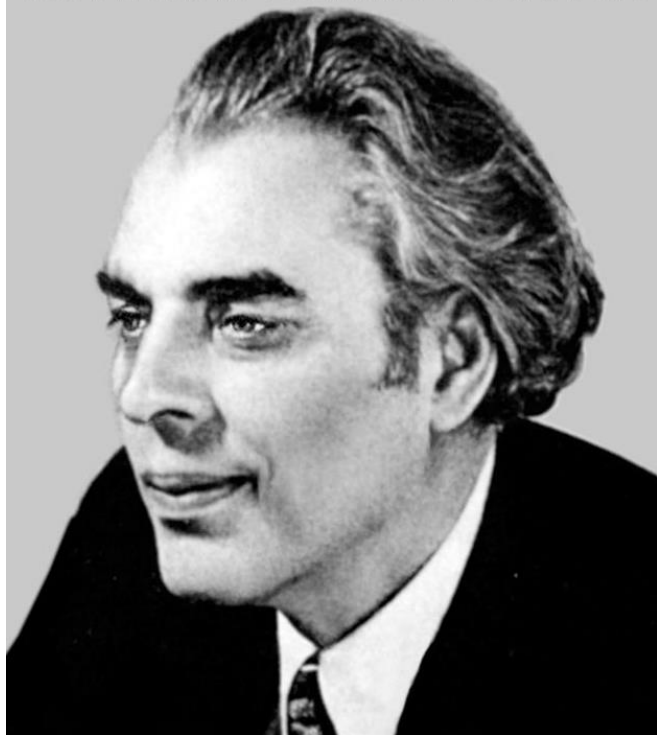

ВАСИЛЬ ЗЕМЛЯК

ОПОВІДАННЯ

ТИХОНЯ

ЯК ЗАКУВАЛА ЗОЗУЛЯ

Василь Земляк

Оповідання

**Тихоня, Як закувала
зозуля**

Ця збірка оповідань Василя Земляка включає два видатні твори: «Тихоня» і «Як закувала зозуля». У цих оповіданнях автор майстерно зображує життя українського села, передаючи глибокі емоції та внутрішні переживання героїв. «Тихоня» розповідає про скромного і мовчазного чоловіка, чії вчинки говорять голосніше за слова. «Як закувала зозуля» торкається теми приреченості і надії через призму народних звичаїв і вірувань. Василь Земляк, з притаманною йому ліричністю і любов'ю до деталей, створює живі, яскраві образи, що залишають незабутнє враження у серцях читачів.

*Publisher: Andrii Ponomarenko © Ukraine
Kyiv 2024
ISBN: 978-617-8454-27-2*

Тихоня

Толя недовго гостював на бабусиних хлібах. Десь на другий чи третій день по приїзді в село його бачили на колгоспнім дворі. Це був тендітний, бліденький підліток, мало схожий на сільських хлопчаків, огрубілих, засмаглих, немов налаштованих до роботи, їх охоче відправляли в поле, кого до жаток, кого до снопів, навіть найменшого з них, пустуна Петрика, взяли у водовози, а Толя неприкаяно походжав батіжком, заздрив їм та все натякав заклопотаним бригадирам, що і він робітник. Ті дивились на нього трохи здивовано, з неприхованим недовір'ям і питали:

— Що ж ти вмієш робити?

А сліпий Прокіп, який носив на оці чорного ремінчика, так той навіть гримнув на Толю:

— Іди, хлопче, не вештайся під ногами!..

Лише старий Маковей, що в поті лица ладнав на тік молотильну бригаду, зміряв Толю проникливо, спитав, чи надовго в гості, й порадував добрим словом:

— На линку¹¹ піти хочеш?

— Хочу! — випалив Толя, не знаючи, що таке «линка».

Зайшов з Маковеем до стайні й, сполохнувши горобчиків, що налітали туди на сніданок, побачив низеньку, пришиклу каштанку^[2].

— Знайомся, — сказав Маковей. — Це Тихоня. Конячина так собі, та в линку ліпшої не дадуть.

«Чому ж «так собі»? — дивувався Толя, несміливо підступаючи до Тихоні.— Конячка як конячка, і все в неї на місці: ноги, грива, хвіст...»

Помилувався нею, а коли Маковей вийшов і Толя лишився сам, то взявся оглядати її пильніше. Гострі прозорі вуха в розбухлих прожилках, як осінні листки, біла лисинка на розумнім чолі, добрі вологі очі...

«Ні, досить пристойна конячка», — вирішив Толя, догідливо розправляючи їй таку ж, як і хвіст, пишну смоляну гриву, в якій посіялись реп'яхи.

Вибирав їх якнайобережніше, аби не завдати Тихоні болю.

Тихоня обнюхала свого нового господаря, недовірливо щулила вуха й косила вогняними очима, бо, окрім гострого скребка і дошкульного батога, іншої ласки не бачила.

Вибравши реп'яхи, Толя взяв кобилу за недоуздок, і вона покійно пішла за ним.

Як проходили повз криницю, Тихоня знову нащулила вуха, судорожно здригнула всім тілом, але Толя не зважив на те: звідки знати йому Тихонині примхи?